

B 82/1,2,3 en 6/6

ARREST VAN 20 MEI 1983
in de zaken B 82/1,2,3 en 6

Inzake :

Mevrouw A. Thier, de Heer F. Pollefeys en de Heer L. Van de Gucht,
verzoekers

en

de Heer W. Raemakers, interveniënt,

tegen

de Benelux Economische Unie, verweerster

Procestaal : Nederlands

HET BENELUX-GERECHTSHOF, KAMER "AMBTENARENRECHTSPRAAK"

In de zaken B 82/1 - A. Thier, B 82/2 - F. Pollefeys, B 82/3 - L. Van de Gucht en B 82/6 - W. Raemakers tegen Benelux Economische Unie

Overwegende dat verzoekers door hun op 19 maart 1982 ter griffie van het Benelux-Hof ingediende verzoekschriften beroep hebben ingesteld tegen de beslissing van de Secretaris-Generaal van de Benelux Economische Unie - hierna te noemen de secretaris-generaal - van 22 januari 1982, waarbij inzake de door verzoekers op 27 april 1979 overeenkomstig artikel 7 van het Protocol van 29 april 1969 inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie ingediende interne beroepen, welke ertoe strekken dat de secretaris-generaal, met ingang van de uitbetaling van hun salarissen voor de maand mei 1979, niet langer zou overgaan tot inhouding van bedrijfsvoorheffing overeenkomstig de Belgische belastingwetgeving, op eensluidend advies van de Raadgevende Commissie van 11 december 1981 werd beslist geen gevolg te geven aan het verzoek van verzoekers ;

Dat genoemde verzoekschriften, die aan de voorschriften inzake vorm en termijnen voldoen, ontvankelijk zijn ;

Overwegende dat er wegens de tussen die beroepen bestaande samenhang reden toe is deze zaken, gevoegd, bij één arrest af te doen ;

Overwegende dat Wilhelmus Raemakers, ambtenaar van het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie, bij verzoekschrift van 30 juni 1982, een verzoek tot tussenkomst in de door verzoekers ingestelde beroepen heeft ingediend ;

Dat de Kamer "Ambtenarenrechtspraak" de tussenkomst bij beschikking van 15 december 1982 heeft toegestaan ;

Dat die tussenkomst ertoe strekt dat de door verzoekers genomen conclusies zouden worden ingewilligd ;

Gelet op de op 29 september 1982 door Mr I. Claeys Boûaert, advocaat bij het Hof van Cassatie van België, als vertegenwoordiger van de secretaris-generaal ingediende memorie van antwoord ;

Overwegende dat ter zitting van de Kamer van 28 januari 1983 de standpunten van partijen mondeling werden toegelicht en wel namens verzoekers en interveniënt door Mrs Ed. Lebrun en B. Humblet, advocaten te Brussel, en namens de secretaris-generaal door Mr I. Claeys Boûaert, advocaat te Brussel ;

Gelet op de door de advocaten overgelegde pleitnota's ;

Overwegende dat de secretaris-generaal op 6 april 1979 een brief aan ieder der verzoekers heeft gericht, waarvan de tekst als volgt luidt :

"Naar aanleiding van Uw brief van 7 februari 1979, moet ik U tot mijn spijt mededelen dat ik niet kan ingaan op Uw verzoek niet langer over te gaan tot inhouding van bedrijfsvoorheffing.

Het feit dat het Secretariaat-Generaal een instelling van internationaal publiek recht is, stelt het niet vrij van de toepassing van de Belgische belastingwetgeving. Immers, krachtens artikel 95, nummer 1. van het Unieverdrag geniet de Benelux Economische Unie in België dezelfde immuniteiten als aan vreemde staten worden toegekend, doch niet de fiscale voordelen ten gunste van het personeel.

Aangezien in het Unieverdrag niet is voorzien in belastingvrijdom voor de door het Secretariaat-Generaal aan de personeelsleden betaalde salarissen, zijn de - in België gevestigde - personeelsleden krachtens artikel 20, 2°, a) van het Wetboek op de inkomstenbelasting onderworpen aan de belasting op het bedrijfsinkomen.

Krachtens artikel 180 van bedoeld Wetboek en het ter uitvoering hiervan genomen Koninklijk Besluit van 4 maart 1965 dient de bedrijfsvoorheffing dan ook te worden afgedragen, omdat het Secretariaat-Generaal wedden, als bedoeld in artikel 20, 2°, a) van dit Wetboek uitbetaalt. Sedert het ontstaan van de instelling, heeft het zich in deze verplichting geschikt." ;

Dat ieder der verzoekers bij brief van 27 april 1979 met als hoofd :
"Betreft : Intern beroep" aan de secretaris-generaal heeft geschreven :

"Ondergetekende verzoekt U, met ingang van de uitbetaling van de salarissen voor de maand mei, niet langer over te gaan tot inhouding van bedrijfsvoorheffing, zoals deze tot dusverre door U werd toegepast.

Aangezien krachtens de bepalingen van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie het Secretariaat-Generaal een instelling van internationaal publiek recht is en door de Hoge Verdragsluitende Partijen geen voorzieningen zouden zijn getroffen, waarbij U wordt opgedragen om op het salaris van de personeelsleden van het Benelux Secretariaat-Generaal belasting in te houden overeenkomstig de Belgische belastingwetgeving, ben ik van oordeel dat er geen rechtsbasis is om over te gaan tot de inhouding van bedrijfsvoorheffing. Er is bij mijn weten voorts geen wettelijke bepaling van Belgisch recht die U tot een dergelijke inhouding verplicht noch U zelfs daartoe de mogelijkheid biedt.

Ingeval van voortgaande inhouding vorder ik terugbetaling van deze inhoudingen, evenals betaling van de mogelijke inkomensderving die uit die inhouding kan voortvloeien, een en ander te vermeerderen met 8 % verwijlntresten, telkens te berekenen vanaf de dag waarop de hiervoor bedoelde inhoudingen werden gedaan dan wel waarop schade of inkomensderving optreedt." ;

Overwegende dat de Raadgevende Commissie, overeenkomstig artikel 8 van voornoemd Protocol om advies verzocht, bij beslissing van 26 juni 1979 een College van Deskundigen heeft aangesteld ten einde advies uit te brengen over de vraag of het personeel van de Benelux Economische Unie onderworpen is aan de Belgische belastingwetgeving ;

Dat dat College in zijn op 30 oktober 1980 neergelegd verslag het advies heeft uitgebracht dat "volgens de huidige stand van beginselen van volkenrecht, van de positieve regels van Belgisch belastingrecht en van de verdragsregels inzake de Benelux Economische Unie zowel de ambtenaren van de Benelux Economische Unie in actieve dienst als haar gepensioneerde ambtenaren, voor zover zij Belgische rijksinwoners zijn, onderworpen zijn aan de personenbelasting in België, en de secretaris-generaal van de Benelux Economische Unie verplicht is bedrijfsvoorheffing op de bezoldigingen en pensioenen in te houden zoals de Belgische belastingwet voorschrijft." ;

Overwegende dat de Raadgevende Commissie, na kennis te hebben genomen van het verslag van de deskundigen, bij beslissing van 11 december 1981 het volgende advies heeft uitgebracht :

"Zolang de in het artikel 95, 1, van het Unieverdrag bedoelde immuniteiten niet nader zijn omschreven in een positieve rechtsregel van het Belgische fiscale recht of in een verdragsbepaling tussen de Beneluxlanden, zijn de beampten van de Benelux Economische Unie in actieve dienst en de gepensioneerde beampten onderworpen aan de Belgische personenbelasting voor zover zij ingezetenen zijn van het Koninkrijk en is de secretaris-generaal van de Benelux Economische Unie verplicht over de salarissen en pensioenen de bedrijfsvoorheffing in te houden als voorgeschreven in de Belgische fiscale wetgeving." ;

Overwegende dat de secretaris-generaal in een op 22 januari 1982 aan elk der verzoekers gerichte nota laatstgenoemden van de volgende beslissing in kennis heeft gesteld :

"Onder verwijzing naar het op 27 april 1979 door U ingestelde beroep tegen de inhouding van bedrijfsvoorheffing over Uw salaris deel ik U hierbij mede dat ik mij aansluit bij het over deze kwestie op 11 december 1981 uitgebrachte advies van de Raadgevende Commissie en derhalve aan Uw verzoek geen gevolg zal geven." ;

Overwegende dat verzoekers in hun op 19 maart 1982 ingestelde beroepen drie middelen aanvoeren ;

Overwegende dat in het eerste middel wordt gesteld dat de door de secretaris-generaal op het salaris van verzoekers ingehouden bedrijfsvoorheffing geschiedt in strijd met de bepalingen van het geschreven recht en de algemene rechtsbeginselen, en een machtsoverschrijding vormt ;

Dat het middel de schending inroept van de artikelen 2, § 2, 35, § 3 en 95, § 1, van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie enerzijds en van de artikelen 34 en 37, § 2, van de Conventie van Wenen van 18 april 1961 inzake diplomatiek verkeer anderzijds ;

Overwegende dat geen enkele van deze bepalingen uitdrukkelijk voorschrijft dat het personeel van de Benelux Economische Unie een belastingimmunititeit op de door de Unie uitbetaalde salarissen en pensioenen geniet ;

Dat artikel 39 van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie evenwel bepaalt dat de secretaris-generaal in België de voorrechten en immunititeiten geniet overeenkomende met die welke worden toegekend aan een in dat land geaccrediteerd hoofd van een diplomatieke missie ; dat deze bepaling aan de secretaris-generaal een belastingimmunititeit toekent, die overeenkomt met die welke in België een geaccrediteerd hoofd van een diplomatieke missie geniet ;

Dat, zo de auteurs van het Verdrag het personeel van de Unie een belastingimmunititeit zouden hebben willen laten genieten, het ondenkbaar is dat zij daarvan geen melding zouden hebben gemaakt in het Verdrag, terwijl een bijzondere bepaling voorziet in de immunititeiten die de secretaris-generaal geniet ;

Overwegende dat de door verzoekers ingeroepen immuniteit uit geen enkele van de in het middel aangehaalde bepalingen kan worden afgeleid ;

Dat op grond van artikel 2, § 2, van het Verdrag, de onderdanen van elk der Verdragsluitende Partijen op het grondgebied van de andere Verdragsluitende Partijen de behandeling genieten welke voor de eigen onderdanen geldt voor wat betreft rechten en belastingen van welke aard ook ; dat deze bepaling, die alle onderdanen der Beneluxlanden op het oog heeft en niet eigen is aan het personeel van de Unie, geen enkele belastingimmunititeit aan dat personeel toekent ;

Overwegende dat artikel 35, § 3, van het Verdrag bepaalt dat het personeelsstatuut, de personeelsformatie, de schalen van de salarissen, pensioenen en toelagen, alsmede de andere arbeidsvoorwaarden door het Comité van Ministers worden vastgelegd op voorstel van de Secretaris-Generaal en na advies van de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling ;

Dat verzoekers daaruit afleiden dat het Comité van Ministers de exclusieve bevoegdheid zou hebben om het reële bedrag van de salarissen en pensioenen van de personen in dienst van de Unie vast te stellen ;

Overwegende dat deze uitlegging verder gaat dan de werkelijke betekenis van de tekst die melding maakt van de "schalen van de salarissen en pensioenen" en niet van het reële bedrag of het nettobedrag daarvan ;

Overwegende dat daarenboven het statuut van de beambten van het Secretariaat-Generaal, opgesteld krachtens voormeld artikel 35, § 3, het bezoldigingsreglement betreffende de salarissen van die beambten in bijlage I bevat ; dat artikel 14 van dat reglement voorziet in een inrichtingsvergoeding berekend overeenkomstig de netto-maandwedde van de beambte ; dat lid 2 van dat artikel bepaalt : "Voor de toepassing van dit artikel wordt onder netto-wedde verstaan de maandwedde aangepast aan het indexcijfer, verminderd met de inhouding voor pensioenen en belasting, doch verhoogd met kinderbijslag zoals hierboven vermeld in artikel 11." ;

Dat het reglement der pensioenen in de artikelen 27 en 28 eveneens voorziet in forfaitaire vergoedingen naar aanleiding van de beëindiging van de functie, berekend op de netto-wedde, dit wil zeggen, volgens de tekst, de wedde "verminderd met de inhouding voor pensioen en belasting" ;

Dat artikel 34 van datzelfde reglement voorziet in een forfaitaire vergoeding berekend op de bruto-wedde "zonder aftrek van de aan de bron ingehouden belasting".

Dat uit die verschillende bepalingen blijkt, dat een inhouding voor belasting in aanmerking is genomen in het bezoldigingsreglement en het reglement der pensioenen en dat de door deze reglementen vastgestelde bedragen van de salarissen en pensioenen geen reële bedragen of nettobedragen zijn ;

Overwegende dat artikel 95, § 1, van het Verdrag bepaalt dat de Unie op het grondgebied van ieder der Hoge Verdragsluitende Partijen dezelfde immuniteiten geniet als aan vreemde Staten worden toegekend ;

Dat verzoekers staande houden dat "deze bepaling moet worden uitgelegd, op straffe van ontdaan te worden van een gedeelte van haar betekenis, in de zin dat niet alleen de rechtspersoon van de Unie, maar eveneens het personeel in dienst ervan, zonder hetwelk zij niet zou kunnen handelen en de doelstellingen die haar eigen zijn realiseren, immuniteiten genieten en, onder meer, fiscale immuniteiten"; dat, aangezien die bepaling met betrekking tot de immuniteiten de Unie met de buitenlandse staten gelijkstelt, op zijn minst de artikelen 34 en 37, § 2, van de Conventie van Wenen van 18 april 1961 inzake diplomatiek verkeer dienen te worden toegepast, waardoor het Nederlands en het Luxemburgs personeel en, krachtens de beginselen van gelijkheid en billijkheid, het personeel van Belgische nationaliteit van alle rechten en belastingen wordt vrijgesteld;

Overwegende dat uit het bepaalde in artikel 95, § 1, volgens hetwelk de Unie op het grondgebied van ieder der Verdragsluitende Partijen dezelfde immuniteiten geniet als aan vreemde Staten worden toegekend, niet kan worden afgeleid dat de "beambten" van het Secretariaat-Generaal fiscale immuniteit moeten genieten op het Belgisch grondgebied ;

Dat deze fiscale immuniteit ten gunste van haar beamten niet noodzakelijk is, opdat de Unie de doelstellingen die haar eigen zijn zou kunnen realiseren ;

Overwegende dat, zo de Unie op het grondgebied van de drie Benelux-landen dezelfde immuniteiten geniet als aan vreemde Staten worden toegekend, deze regel niet de gelijkstelling van de Unie met een vreemde Staat ten gevolge heeft ;

Dat lid 2 van artikel 95 onder meer bepaalt :

"De Unie geniet op het grondgebied van ieder der Hoge Verdragsluitende Partijen dezelfde rechtsbevoegdheid als aan nationale rechtspersonen wordt toegekend, voor zover deze nodig is voor het uitoefenen van haar taak en voor het bereiken van haar doeleinden ; in het bijzonder kan zij onroerende en roerende goederen verwerven en vervreemden alsmede in rechte optreden." ;

Dat in de gemeenschappelijke toelichting betreffende die bepaling wordt gesteld : "Lid 2 verleent de Unie rechtsbevoegdheid in termen welke doen uitkomen, dat het uitsluitend rechtsbevoegdheid volgens nationaal recht betreft en geen volkenrechtelijke rechtsbevoegdheid." ;

Dat uit het bepaalde in artikel 95 derhalve niet volgt, dat de Unie met een vreemde Staat wordt gelijkgesteld en dat om die reden artikelen 34 en 37, § 2, van de Conventie van Wenen inzake diplomatiek verkeer op de beamten van het Secretariaat-Generaal zouden moeten worden toegepast ;

Overwegende dat verzoekers ter staving van het eerste middel ten slotte staandehouden dat de door hun ingeroepen fiscale immuniteit voortvloeit uit een algemeen beginsel van internationaal publiekrecht, volgens hetwelk de ambtenaren en beamten van internationale organisaties, o.m., de belastingimmuniteit genieten op de hun door genoemde Organisaties uitgekeerde salarissen ;

Overwegende dat het bestaan van het door verzoekers ingeroepen algemeen beginsel van internationaal recht, noch uit het internationaal positief recht noch uit de rechtspraak van de internationale rechtscolleges of de rechtscolleges van de Beneluxlanden , noch uit de doctrine, noch uit de internationale praktijk blijkt ;

Overwegende dat verzoekers geen enkele tekst aanvoeren, waarin een belastingimmunititeit ten gunste van alle "beambten" van de internationale organisaties wordt vastgelegd ;

Dat, zo verschillende internationale overeenkomsten betreffende bepaalde internationale organisaties voorzien in belastingimmuniteiten ten voordele van beambten van die organisaties, dat geschiedt door middel van uitdrukkelijke bepalingen waarin de strekking, de omvang en de modaliteiten van die immuniteiten worden gepreciseerd ; dat de door deze overeenkomsten vastgelegde stelsels aanzienlijke verschillen bevatten ; dat de belastingimmuniteiten naargelang van het geval algemeen zijn of voorbehouden aan bepaalde beambten ; dat deze soms tot bepaalde belastingen zijn beperkt, bijvoorbeeld de inkomstenbelasting geheven in de ontvangende staat, dit wil zeggen de staat waarin de beambte zijn functie uitoefent, zonder dat er een immunititeit in de staat van oorsprong bestaat ; dat overeenkomsten voorzien in een algemene immunititeit ten opzichte van de nationale belastingen, doch toelaten een belasting ten gunste van de internationale organisatie vast te stellen ; dat bepaalde Staten weigeren een overeenkomst te sluiten waarin belastingimmuniteiten worden toegekend ;

Overwegende dat dientengevolge uit de internationale overeenkomsten niet kan worden afgeleid dat deze een algemeen beginsel van het recht zouden bevestigen, waarbij een belastingimmunititeit aan de beambten van de internationale organisaties wordt toegekend ;

Overwegende dat verzoekers ter staving van hun middel de rechtspraak aanvoeren van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, zoals deze in het bijzonder naar voren zou komen in het op 16 december 1960 in de zaak 6-60 gewezen arrest ; dat dat arrest twee fundamentele rechtsbeginselen zou erkennen die de fiscale immunititeit van de salarissen van de internationale ambtenaren zouden rechtvaardigen : het "zelf-organisatiebeginsel" of autonomiebeginsel van de internationale organisaties, dat in het bijzonder het recht van die organisaties omvat om het werkelijk bedrag te bepalen van de bezoldiging van hun beambten, en het gelijkheidsbeginsel, niet enkel in de zin van gelijkheid tussen de ambtenaren van verschillende nationaliteit of aangesteld op verschillende plaatsen maar ook in de zin van gelijkheid tussen de Lidstaten ;

Overwegende dat uit genoemd arrest blijkt dat het Hof van Justitie enerzijds de strekking van een uitdrukkelijke bepaling van het gemeenschapsrecht heeft vastgesteld, waarin wordt bepaald dat de ambtenaren van de Gemeenschap ongeacht hun nationaliteit op het grondgebied van elk der Lid-Staten vrijgesteld zijn van iedere belasting op de door de Gemeenschap uitbetaalde salarissen en emolumenten en, anderzijds, in het licht van de verschillende bepalingen van het gemeenschapsrecht en de wetgeving van de Lid-Staten, de gemeenschappelijke wil van de Verdragsluitende Partijen en de ratio legis van de toegekende fiscale immunititeit heeft nagegaan ;

Dat het Hof naar voren brengt "dat, indien de Lid-Staten het recht behielden, elk volgens zijn eigen belastingstelsel de salarissen van de ambtenaren van de E.G.K.S. aan belasting te onderwerpen, de Gemeenschap in feite beroofd zou zijn van de mogelijkheid, de netto-inkomsten van haar ambtenaren vast te stellen "en dat aldus inbreuk zou worden gemaakt" op de uitsluitende bevoegdheid van de Gemeenschap, het bedrag van deze salarissen vast te stellen." ;

Dat het Hof van Justitie zich aldus niet baseert op een fundamenteel "zelf-organisatiebeginsel," doch op de gevolgen die in feite zouden voortvloeien uit het feit dat de salarissen van de ambtenaren volgens een belastingstelsel eigen aan ieder der Lid-Staten aan belasting worden onderworpen ;

Dat het in dit verband is dat het Hof van Justitie vermeldt "dat de volledige vrijstelling van nationale belastingen een onmisbare voorwaarde is om de gelijkheid van de salarissen van de ambtenaren van verschillende nationaliteit te waarborgen" ;

Dat het Hof daaruit afleidt dat "de gelijkheid tussen de Lid-Staten zou kunnen worden geschaad, indien de onderhavige bezoldiging door de Lid-Staten aan belasting zou worden onderworpen" ;

Dat aldus blijkt dat het Hof van Justitie zich evenmin baseert op een algemeen gelijkheidsbeginsel tussen de ambtenaren en de Lid-Staten, doch op de gevolgen die in de aan de Gemeenschap eigen omstandigheden zouden voortvloeien uit het feit dat de salarissen van de ambtenaren aan belasting worden onderworpen door verschillende Lid-Staten ;

Overwegende dat het door het Hof van Justitie beslechte geschilpunt verschilt van dat, hetwelk in het onderhavige geding dient te worden opgelost, te weten : de belastingheffing op de salarissen en de pensioenen van de beambten van de Benelux Economische Unie uitsluitend door toepassing van het Belgisch belastingrecht ;

Overwegende dat het door verzoekers ingeroepen arrest van het Hof van Cassatie van België d.d. 7 november 1961 en het arrest van de Hoge Raad der Nederlanden d.d. 7 juni 1972 om overeenkomstige redenen irrelevant zijn met betrekking tot het onderhavige geding ;

Overwegende ten slotte dat het bestaan van het algemeen rechtsbeginsel waarop het middel is gebaseerd evenmin blijkt uit de doctrine die op zijn minst verdeeld is, noch uit de internationale praktijk die dienaangaande niet unaniem is ;

Overwegende dat, voor zover in het middel de machtsoverschrijding wordt aangevoerd, deze uitsluitend wordt afgeleid uit het feit dat de door de secretaris-generaal op het salaris van verzoekers uitgevoerde inhoudingen zouden zijn toegepast met miskennis van de in het middel bedoelde bepalingen van geschreven recht en algemene rechtsbeginselen ;

Dat de grief van machtsoverschrijding eveneens faalt, aangezien die bepalingen en beginselen niet zijn miskend, zoals uit de voorgaande overwegingen volgt ;

Overwegende dat het door verzoekers in subsidiaire en zeer subsidiaire orde aangevoerde tweede en derde middel steunen op de schending van het geschreven recht en de algemene rechtsbeginselen alsmede op machtsoverschrijding ;

Dat de bepalingen van het geschreven recht waarvan de schending wordt ingeroepen uitsluitend deze van de Belgische wetgeving op de inkomstenbelastingen zijn ;

Overwegende dat het Benelux-Gerechtshof, Kamer "Ambtenarenrecht-spraak" niet bevoegd is om op grond van een uitlegging van de Belgische fiscale wetgeving te beslissen of de bepalingen van die wetgeving van toepassing zijn op de beambten van de Benelux Economische Unie ; dat het in die mate tot de taak van de bevoegde Belgische rechtscolleges behoort dienaangaande uitspraak te doen ;

Overwegende dat het Benelux-Gerechtshof daarentegen bevoegd is om te beslissen of het statuut van de Benelux Economische Unie of dat van haar beambten de toepassing van de Belgische belastingwetgeving verhinderen ;

Overwegende dat uit het antwoord op het eerste middel blijkt dat de beambten van de Unie geen belastingimmunitet ten aanzien van de Belgische wet kunnen invoeren en dat zij op grond van het statuut van de Unie niet kunnen worden gelijkgesteld met ambtenaren of beambten van een vreemde Staat, onverminderd de bijzondere bepalingen met betrekking tot de secretaris-generaal ;

Dat de door de Unie uitbetaalde salarissen en pensioenen op grond van het statuut van de Unie niet kunnen worden beschouwd als zijnde uitbetaald of verworven in een vreemde Staat, aangezien de Unie geen volkenrechtelijke rechtspersoonlijkheid heeft en niet met een vreemde Staat kan worden gelijkgesteld ; dat de budgettaire rubriek waaronder de Belgische bijdrage tot de begroting van de Unie in de Belgische rijksbegroting is opgenomen, irrelevant is voor het statuut van de Unie ;

Overwegende dat de door verzoekers ingeroepen grief van machtsoverschrijding uitsluitend wordt afgeleid uit de gelijkstelling van de Unie met een vreemde Staat ; dat de grief om bovengemelde redenen niet gegrond is ;

Overwegende dat het tweede en het derde middel niet preciseren welke de algemene rechtsbeginselen zijn, waarvan de schending wordt ingeroepen ;

Overwegende dat verzoekers en interveniënt verzoeken verweerster in de kosten in de zaken B 82/1, 2 en 3 te veroordelen, met inbegrip van de kosten van vertegenwoordiging en bijstand in die zaken en dat interveniënt verzoekt verweerster in de kosten van tussenkomst te veroordelen, eveneens met inbegrip van de kosten van vertegenwoordiging en bijstand ;

Overwegende dat er, met toepassing van artikel 32 van het Aanvullend Protocol van 29 april 1969 betreffende de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie, aanleiding is deze verzoeken in te willigen tot een bedrag van 10.000 frank voor elk der verzoekers en 10.000 frank voor de interveniënt ;

Gelet op de, op 8 april 1983 ter griffie van het Hof ingekomen, schriftelijke conclusie van de Advocaat-Generaal Krings ;

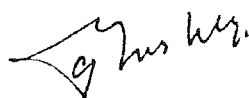
Op deze gronden,

Verklaart het Benelux-Gerechtshof, Kamer "Ambtenarenrechtspraak", de beroepen van verzoekers en het verzoek tot tussenkomst ongegrond ;

Legt ten laste van elk der partijen en van interveniënt de door elk van hen gemaakte kosten ; veroordeelt nochtans de Unie tot betaling van een bedrag van 10.000 frank aan elk der verzoekers en aan interveniënt als kosten van vertegenwoordiging en bijstand.

Aldus gewezen door de Heren R. Thiry, Voorzitter, A. Meeüs en Mr Ch.M.J.A. Moons, leden van de Kamer ,

en uitgesproken ter openbare zitting te Brussel, op 20 mei 1983, door de Heer plaatsvervangend Voorzitter A. Meeüs, in aanwezigheid van de Heer Advocaat-Generaal, Hoofd van het Parket, E. Krings en de Hoofdgriffier, Dr. G.M.J.A. Russel.

(G.M.J.A. RUSSEL)

(A. MEEUS)